



Förordning om producentansvar för förpackningar;

utfärdad den 28 augusti 2014.

Regeringen föreskriver följande.

1 § Syftet med denna förordning är att

1. förpackningar ska framställas på ett sådant sätt att deras volym och vikt begränsas till den nivå som krävs för att upprätthålla en god säkerhets- och hygienivå,
2. producenter ska ta ansvar för förpackningar när de blir avfall,
3. förpackningsavfall ska tas om hand på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt, och
4. nå förordningens mål för materialutnyttjande.

2 § Denna förordning är meddelad med stöd av

- 15 kap. 6 § miljöbalken i fråga om 37 §,
- 15 kap. 7 § miljöbalken i fråga om 34–36, 51 och 52 §§,
- 15 kap. 7 a § miljöbalken i fråga om 37–42, 47, 48, 50, 53–54, 60 och 61 §§,
- 15 kap. 9 § miljöbalken i fråga om 55–58 §§,
- 8 kap. 11 § regeringsformen i fråga om 63 §, och
- 8 kap. 7 § regeringsformen i fråga om övriga bestämmelser.

3 § Bestämmelser om att kommunen ska ansvara för transport samt återvinning och bortskaftande av hushållsavfall finns i 15 kap. 8 § miljöbalken. Detta ansvar inskränks av denna förordning endast i fråga om avfall som lämnas till någon som med stöd av denna förordning får samla in avfallet.

4 § Bestämmelser om skyldighet att sortera ut förpackningsavfall från annat avfall och vart man ska lämna förpackningsavfallet finns i 24 a och 24 b §§ avfallsförordningen (2011:927).

Uttryck i förordningen

5 § Med *förpackning* avses i denna förordning en produkt som har framställts för att

1. innehålla, skydda eller presentera en vara eller för att användas för att leverera eller på annat sätt hantera en vara, från råmaterial till slutlig produkt och från producent till användare, om produkten är en

a) konsumentförpackning genom att den på försäljningsstället utgör en säljenhet för den slutliga användaren eller konsumenten av varan,

b) gruppförpackning genom att den på försäljningsstället omfattar en grupp av ett visst antal säljenheter och kan tas bort utan att det påverkar varan eller varorna, oavsett om säljenheterna säljs som en sådan grupp till den slutliga användaren eller konsumenten eller om produkten endast används som komplement till hyllorna på försäljningsstället, eller

c) transportförpackning genom att den underlättar hantering och transport av ett antal säljenheter eller gruppförpackningar för att förhindra skador vid fysisk hantering eller transportskador, eller

2. som engångsartikel användas i ett sådant syfte som anges i 1.

6 § Med *producent* avses i denna förordning den som yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning.

7 § Med *förpackningsavfall* avses i denna förordning förpackningar eller förpackningsmaterial som är avfall enligt 15 kap. 1 § miljöbalken.

8 § I denna förordning avses med

samla in: hämta eller ta emot förpackningsavfall samt sortera, lagra eller på annat sätt hantera det hämtade eller mottagna avfallet innan det transporteras vidare till behandling, och

insamlingsystem: yrkesmässig insamling av förpackningsavfall.

9 § I denna förordning avses med

återanvända: vidta en åtgärd som innebär att något som inte har blivit avfall kan användas igen för att fylla samma funktion som det ursprungligen var avsett för,

återvinna: hantera avfall på ett sådant sätt att det förbereds för att kunna återanvändas eller kommer till nytta som ersättning för annat material eller förbereds för att komma till nytta som ersättning för annat material,

bortskaffa: göra sig av med något som är avfall utan att återvinna det eller lämna det till någon som samlar in eller transporterar bort det, och

behandla: återvinna eller bortskaffa.

10 § Med *materialutnyttjande* avses i denna förordning återvinning av avfall genom en upparbetning i en produktionsprocess av ett avfallsmaterial till materialets ursprungliga ändamål eller till andra ändamål. En sådan upparbetning med biologisk behandling ska vid tillämpningen av förordningen anses vara materialutnyttjande.

Vid tillämpningen av denna förordning ska energiutvinning inte anses vara materialutnyttjande.

11 § Med *energiutvinning* avses i denna förordning återvinning av avfall genom en användning av brännbart förpackningsavfall för att generera energi genom direkt förbränning, med eller utan annat avfall men med utnyttjande av värme.

12 § Med *biologisk behandling* avses i denna förordning en aerob (syrekrävande) eller anaerob (icke syrekrävande) behandling av de biologiskt nedbrytbara delarna av ett förpackningsavfall, om behandlingen

1. sker under kontrollerade förhållanden och med användning av mikroorganismer, och
 2. innebär att stabiliserade organiska restprodukter eller metan produceras.
- Vid tillämpningen av denna förordning ska deponering av avfallet inte anses vara en biologisk behandling.

Tillämpningsområde

13 § Denna förordning ska

1. inte tillämpas på vägcontainrar, järnvägscontainrar, fartygscontainrar eller flygfraktcontainrar,
2. i fråga om 1 § 1–3, 2–4, 13, 16, 17, 19, 20, 22–64 §§ inte tillämpas på sådana flaskor eller burkar som omfattas av förordningen (2005:220) om retur-system för plastflaskor och metallburkar, och
3. i fråga om 37–50, 53–57, 60 och 61 §§ inte tillämpas på förpackningar som på grund av sitt tidigare eller resterande innehåll utgör farligt avfall enligt avfallsförordningen (2011:927).

Mål för materialutnyttjande

14 § Bestämmelserna i 15–23 §§ anger mål för materialutnyttjande. För att beräkna om målen nås ska det tal som motsvarar den mängd avfall som har materialutnyttjats under ett kalenderår (materialutnyttjandemängden) divideras med det tal som motsvarar den mängd förpackningar som har tillverkats i Sverige eller förts in till Sverige under samma kalenderår (produktionsmängden). Mängderna ska anges i vikt. Vid beräkningen av produktionsmängden ska inte sådana förpackningar som yrkesmässigt förts ut från Sverige ingå. Resultatet av divisionen är materialutnyttjandegraden, som ska anges i procent.

Vid beräkningen får avfall som har transporterats till ett land utanför EU anses materialutnyttjat endast om det visas att avfallet har materialutnyttjats under villkor som motsvarar kraven i denna förordning.

15 § I fråga om allt förpackningsavfall är målet att före den 1 januari 2020 ska materialutnyttjandegraden vara minst 55 procent och därefter minst 65 procent.

16 § I fråga om förpackningsavfall av papp, papper, kartong och wellpapp är målet att före den 1 januari 2020 ska materialutnyttjandegraden vara minst 65 procent och därefter minst 85 procent.

17 § I fråga om förpackningsavfall av plast som inte är dryckesförpackningar är målet att före den 1 januari 2020 ska materialutnyttjandegraden vara minst 30 procent och därefter minst 50 procent.

18 § I fråga om förpackningsavfall som är dryckesförpackningar av polymera material är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 90 procent.

19 § I fråga om förpackningsavfall av glas är målet att före den 1 januari 2020 ska materialutnyttjandegraden vara minst 70 procent och därefter minst 90 procent.

20 § I fråga om förpackningsavfall av metall som inte är dryckesförpackningar är målet att före den 1 januari 2020 ska materialutnyttjandegraden vara minst 70 procent och därefter minst 85 procent.

21 § I fråga om förpackningsavfall som är dryckesförpackningar av metall är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 90 procent.

22 § I fråga om förpackningsavfall av trä är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 15 procent.

23 § I fråga om förpackningsavfall av andra material än de som anges i 16–22 §§ är målet att materialutnyttjandegraden ska vara minst 15 procent.

Bedömningen av om en produkt är en förpackning

24 § En produkt ska anses vara en förpackning enligt denna förordning om produkten har de funktioner som anges i 5 § även om produkten också har andra funktioner.

Första stycket gäller inte om

1. produkten är en fast del av den vara som produkten omsluter, skyddar eller presenterar,
2. produkten behövs för att omfatta, stödja eller bevara varan under hela dess livslängd, och
3. alla delar är avsedda att användas, konsumeras eller bortskaffas tillsammans.

25 § Vid tillämpningen av 24 § ska följande slag av produkter anses vara förpackningar:

1. blomkrukor som är avsedda endast för försäljning och transport av växter och inte är avsedda att följa med växten under hela dess livstid,
2. cd-spindlar som saluförs med cd-skivor och inte är avsedda för förvaring,
3. glasflaskor för injektionslösningar,
4. kapslar som används i kaffe-, kakao- eller mjölkdryckessystem eller andra dryckessystem och som lämnas tomma efter användning,
5. klädhängare som saluförs med ett klädesplagg,
6. konfektaskar,
7. plastfolier kring cd-fodral,
8. postpåsar som är avsedda för kataloger och tidskrifter och som innehåller en tidskrift,
9. rullar, tuber och cylindrar som böjligt material är upprullat på, dock inte rullar, tuber eller cylindrar som är avsedda som delar i en tillverkningsutrustning och som inte används för att presentera en vara som en säljenhet,
10. sterilbarriärsystem i form av påsar, brickor eller annat material som krävs för att bevara varans sterilitet,
11. tårtpapper som saluförs med ett bakverk,
12. tändsticksaskar,

13. återfyllbara stålcyndrar för gas, dock inte brandsläckare, och
14. andra produkter än de som anges i 1–13, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

26 § Vid tillämpningen av 24 § ska följande slag av produkter inte anses vara förpackningar:

1. blomkrukor som är avsedda att följa med växten under hela dess livstid,
2. cd-, dvd- och videofilmfodral som saluförs innehållande cd-skivor, dvd-skivor eller videofilmer,
3. cd-spindlar som saluförs tomma och är avsedda för förvaring,
4. gravlykter som är behållare för ljus,
5. kaffekapslar för dryckessystem, foliepåsar för kaffe och kaffekuddar av filterpapper som slängs tillsammans med den använda kaffeprodukten,
6. klädhängare som saluförs separat,
7. korvskinn,
8. mekaniska kvarnsystem som är integrerade i återfyllbara behållare som återfyllbara pepparkvarnar,
9. skrivarpatroner,
10. tepåsar,
11. vattenlösliga påsar för rengöringsmedel,
12. vaxskikt som exempelvis finns runt ost,
13. verktyglådor, och
14. andra produkter än de som anges i 1–13, om produkterna inte uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

27 § En produkt ska anses vara en förpackning enligt denna förordning, om produkten är utformad för och avsedd att fyllas vid försäljningsstället och fyller en förpackningsfunktion.

Om en engångsartikel är fylld när den säljs vid försäljningsstället, ska även den anses vara en förpackning enligt denna förordning.

28 § Vid tillämpningen av 27 § ska följande slag av produkter anses vara förpackningar:

1. aluminiumfolier,
2. bärkassar av papper eller plast,
3. engångstallrikar och engångskoppar,
4. plastfolier,
5. plastfolier för tvättade kläder i tvätterier,
6. smörgåspåsar, och
7. andra produkter än de som anges i 1–6, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

29 § Vid tillämpningen av 27 § ska följande slag av produkter inte anses vara förpackningar:

1. bakformar av papper som saluförs utan innehåll,
2. engångsbestick,
3. omrörare,
4. omslagspapper som saluförs separat,
5. tårtpapper som saluförs utan bakverk, och
6. andra produkter än de som anges i 1–5, om produkterna inte uppfyller kriterierna för att anses som förpackningar.

30 § Förpackningskomponenter och underordnade element som är integrerade i förpackningar ska räknas som en del av den förpackning i vilken de är integrerade. Underordnade element som är hängda på eller fästa vid en produkt och som fyller en förpackningsfunktion ska anses vara förpackningar enligt denna förordning.

Första stycket gäller inte förpackningskomponenter eller underordnade element som är fasta delar av produkten, om alla delar är avsedda att konsumeras eller bortskaffas tillsammans.

31 § Vid tillämpningen av 30 § ska följande slag av produkter anses vara del av förpackningar:

1. doseringsmått som utgör en del av tillslutningen på förpackningen för rengöringsmedel,
2. häftklamrar,
3. mascaraborstar som utgör en del av förpackningens tillslutning,
4. mekaniska kvarnsystem som är integrerade i fyllda engångsbehållare som pepparkvarnar fyllda med peppar,
5. plastmanschetter,
6. självhäftande etiketter fästa på annat förpackningsföremål, och
7. andra produkter än de som anges i 1–6, om produkterna uppfyller kriterierna för att anses som del av förpackningar.

32 § Etiketter hängda direkt på eller fästa på en vara ska vid tillämpningen av 30 § anses vara förpackningar.

33 § Radiofrekvensidentifieringsetiketter (RFID-taggar) ska vid tillämpningen av 30 § inte anses vara förpackningar.

Producentansvar för utformning av förpackningar

34 § För de syften som anges i 1 § ska en producent se till att de förpackningar som producenten tillverkar, säljer eller för in till Sverige utformas, framställs och saluförs på ett sådant sätt att de är återanvändbara eller återvinningsbara så att

1. utsläppen av skadliga ämnen minimeras när förpackningsavfallet behandlas, och
2. inverkan i övrigt på miljön begränsas när förpackningsavfallet eller restprodukter från hanteringen av förpackningsavfallet bortskaffas.

35 § Vid tillämpningen av 34 § ska en förpackning anses återanvändbar om dess fysiska egenskaper och utformning gör det möjligt att

1. under normalt förutsebara användningsförhållanden återanvända förpackningen flera gånger,
2. behandla den använda förpackningen i enlighet med hygien- och säkerhetskrav för arbetstagare, och
3. återvinna förpackningen när den inte längre används.

36 § Vid tillämpningen av 34 § ska en förpackning anses återvinningsbar genom

1. materialutnyttjande, om förpackningen är framställd på ett sådant sätt att det är möjligt att utnyttja en viss viktprocent av förpackningsmaterialet för framställning av säljbara produkter,

2. energiutvinning, om förpackningsavfallet har ett lägsta värmevärde för att ge optimal energiutvinning, eller

3. kompostering, om förpackningsavfallet är biologiskt nedbrytbart i sådan grad att det inte hindrar separat insamling eller hindrar den komposteringsprocess eller komposteringsaktivitet som avfallet underkastas samt är av sådan art att det kan underkastas fysisk, kemisk, termisk eller biologisk nedbrytning på ett sådant sätt att det mesta av den färdiga komposten slutligen bryts ned till koldioxid, biomassa och vatten.

Producentansvar för hantering av förpackningsavfall

37 § När en producent yrkesmässigt tillverkar, säljer eller till Sverige för in en förpackning eller en vara som är innesluten i eller skyddas eller presenteras av en förpackning ska producenten

1. tillhandahålla ett insamlingssystem som innebär att förpackningen tas om hand när den blir avfall och se till att systemet uppfyller kraven i denna förordning, eller

2. se till att någon annan som har tillstånd enligt 38 § att driva ett insamlingssystem har åtagit sig att ta hand om förpackningen när den blir avfall.

Insamlingssystem

38 § Det krävs tillstånd för att driva ett insamlingssystem.

Tillstånd krävs inte för

1. en kommuns insamling av förpackningsavfall inom kommunen, eller
2. insamling av utsorterat förpackningsavfall som uppkommit i eller i samband med yrkesmässig verksamhet.

39 § Ett insamlingssystem som kräver tillstånd enligt 38 § ska vara lämpligt och rikstäckande.

För att ett system ska anses lämpligt ska

1. det i systemet ingå
 - a) lättillgängliga insamlingsplatser där den som har använt en förpackning och vill lämna den som förpackningsavfall kan göra det enkelt och utan att behöva betala något till systemet,
 - b) en tjänst som innebär att systemet utan att ta betalt hämtar eller tar emot förpackningsavfall som kommunen har samlat in,
 - c) en tjänst som innebär att den som har samlat in förpackningsavfall som uppkommit i yrkesmässig verksamhet kan lämna avfallet till systemet utan att behöva betala något till systemet, och
 - d) en tjänst som innebär att andra än hushåll får sådan information som avses i 58 §,
2. insamlingen ske på ett sätt som inte försvårar materialutnyttjande,
3. det förpackningsavfall som samlas in behandlas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt,
4. verksamheten bedrivs så att den effektivt bidrar till att nå målen för materialutnyttjande i denna förordning,

5. det finnas en betryggande säkerhet som motsvarar kostnaderna för att samla in och behandla sådant förpackningsavfall som systemet ska ta hand om enligt ett sådant åtagande som avses i 37 §,

6. den som driver systemet samverka med andra som har tillstånd att driva insamlingssystem om hur kostnader för hanteringen av det förpackningsavfall som har samlats in ska fördelas,

7. den som driver systemet ge producenter möjlighet att låta förpackningar omfattas av systemet utan villkor som diskriminerar någon producent, och

8. systemet i övrigt drivas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt.

För att ett system ska anses rikstäckande ska det i systemet finnas insamlingsplatser i varje kommun med en geografisk spridning inom kommunen som är skäligen med hänsyn till befolkningstäthet, verksamheters lokalisering och övriga omständigheter.

40 § Vid bedömning av om ett insamlingssystem ska anses lämpligt och rikstäckande ska hänsyn tas till det som kommit fram vid samråd enligt 42 och 54 §§.

Förberedande samråd om insamlingssystem

41 § Den som avser att driva ett insamlingssystem ska innan den ansöker om ett tillstånd enligt 38 § samråda med andra som har tillstånd att driva insamlingssystem och i det samrådet undersöka möjligheterna att samordna systemen.

42 § Den som avser att driva ett insamlingssystem ska innan den ansöker om ett tillstånd enligt 38 § samråda med kommunerna och i det samrådet

1. utförligt redogöra för hur systemet ska organiseras och drivas,
2. utförligt redogöra för hur systemet ska samordnas med andra insamlingssystem som har tillstånd och med kommunernas renhållningsskyldighet,
3. redogöra för vilka dispenser, tillstånd och lov som finns eller ska sökas för verksamheten, och
4. undersöka vilka möjligheter kommunerna har att underlätta uppbyggnaden av systemet genom att anvisa platser för insamling eller vidta andra åtgärder.

Kommunen ska ges tillfälle att lämna synpunkter på redogörelsen enligt första stycket 1–3.

Prövning av ansökan om tillstånd att driva ett insamlingssystem

43 § Frågor om tillstånd enligt 38 § prövas av Naturvårdsverket.

44 § En ansökan om tillstånd ska vara skriftlig och innehålla uppgifter

1. om sökandens namn, kontaktuppgifter och person- eller organisationsnummer eller, om sådant inte finns, sökandens nationella eller europeiska skatteregistreringsnummer,

2. om hur insamlingssystemet ska utformas och drivas,

3. om hur betryggande säkerhet ska ställas för de kostnader som är förknippade med att samla in och behandla det förpackningsavfall som systemet ska ta hand om enligt ett sådant åtagande som avses i 37 §,

4. om vad som har kommit fram vid samråd enligt 42 §, och

5. som i övrigt behövs för en prövning av om systemet är lämpligt och riks-täckande enligt 39 §.

45 § Ett tillstånd får ges endast till den som

1. har personella, tekniska, organisatoriska och ekonomiska förutsättningar att driva ett insamlingssystem som uppfyller kraven i 39 §,
2. är producent eller enligt 37 § 2 har åtagit sig att ta hand om förpackningsavfall, och
3. har samrätt enligt 42 §.

46 § Ett tillstånd ska förenas med de villkor som behövs för att insamlings-systemet under hela tillståndstiden ska uppfylla kraven i 39 §.

Motsvarande tillstånd i andra länder

47 § Den som i ett annat land inom EU eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet har rätt att samla in förpackningsavfall enligt ett tillstånd eller annat godkännande som getts i det landet (utländskt tillstånd) får, i stället för att ansöka om tillstånd enligt 38 §, begära att Naturvårdsverket prövar om det utländska tillståndet motsvarar ett tillstånd enligt 38 § och uppfyller kraven i 39 §.

48 § Om ett utländskt tillstånd motsvarar ett tillstånd enligt 38 § och uppfyller kraven i 39 §, ska Naturvårdsverket besluta att det utländska tillståndet gäller som ett tillstånd enligt 38 §.

Information om givna tillstånd

49 § Naturvårdsverket ska informera allmänheten om vilka som enligt 38 eller 48 § har tillstånd att driva ett insamlingssystem.

Driften av ett insamlingssystem

50 § Den som driver ett insamlingssystem ska

1. fortlöpande se till att systemet uppfyller kraven i 39 §,
2. snarast underrätta Naturvårdsverket om sådana förändringar i systemet som kan påverka bedömningen av hur systemet uppfyller kraven i 39 §,
3. snarast underrätta Naturvårdsverket om vad som kommer fram vid samråd enligt 54 §, och
4. lämna de uppgifter till kommunen som den behöver för att uppfylla kraven i 58 § denna förordning och i 76 a § avfallsförordningen (2011:927).

51 § Den som driver ett insamlingssystem ska senast den 31 mars varje år till Naturvårdsverket lämna

1. uppgifter om vilka producenter som låter förpackningar omfattas av systemet med uppgift om varje producentens person- eller organisationsnummer, eller om sådant inte finns, producentens nationella eller europeiska skatte-registreringsnummer,

2. uppgifter om den totala mängd förpackningar som de producenter som avses i 1 yrkesmässigt har tillverkat i Sverige eller fört in till Sverige under

det närmast föregående kalenderåret, dock inte förpackningar som yrkesmässigt förts ut från Sverige,

3. i fråga om det förpackningsavfall som hanteras av systemet, uppgifter om den mängd avfall som under det närmast föregående kalenderåret har

- a) samlats in,
- b) behandlats i Sverige,
- c) transporterats till ett annat land för behandling, och
- d) behandlats i ett annat land, och

4. uppgifter som i övrigt behövs för att rapportera till Europeiska kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall i lydelsen enligt kommissionens direktiv 2013/2/EU.

Uppgifter om mängder enligt första stycket ska anges i vikt. Uppgifter enligt första stycket 3 b och d ska specificeras i hur mycket som har materialutnyttjats, hur mycket som har återvunnits på annat sätt och hur mycket som har bortskaffats.

52 § När det gäller uppfyllelse av målen i denna förordning för sådant förpackningsavfall som förs ut från Sverige till ett land utanför EU ska den som driver insamlingssystemet kunna visa att materialutnyttjande skett på det sätt som anges i denna förordning.

Samråd under driften av ett insamlingssystem

53 § Den som driver ett insamlingssystem ska, om det behövs, samråda med andra som har tillstånd att driva insamlingssystem om hur systemen kan samordnas.

54 § Den som driver ett insamlingssystem ska, om det behövs eller om en kommun begär det, samråda med kommunen om

1. hur systemet organiseras och drivs,
2. hur systemet samordnas med andra insamlingssystem och kommunens renhållningsskyldighet, och
3. andra väsentliga frågor som rör systemet.

Kommuners insamling av förpackningsavfall

55 § En kommun får samla in utsorterat förpackningsavfall på uppdrag av ett insamlingssystem som har tillstånd enligt 38 §.

56 § En kommun som samlar in utsorterat förpackningsavfall på annat sätt än enligt 55 § ska

1. göra det på ett lämpligt sätt så att insamlingen inte försvårar materialutnyttjande,
2. informera den som driver ett insamlingssystem med tillstånd enligt 38 § om kommunens insamling och hur den sker, och
3. lämna avfallet till ett insamlingssystem som har tillstånd enligt 38 §.

Kommunen får begära ersättning för att lämna avfallet endast om det mellan kommunen och den som driver insamlingssystemet finns en överenskomst om sådan ersättning.

57 § Utsorterat förpackningsavfall som uppkommit i eller i samband med yrkesmässig verksamhet får samlas in även av andra än en kommun och den som har tillstånd enligt 38 §, om insamlingen görs på ett lämpligt sätt så att den inte försvårar materialutnyttjande och den som samlar in

1. ser till att

a) avfallet behandlas på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt,

b) bedriva avfallshanteringen så att den effektivt bidrar till att nå förordningens mål för materialutnyttjande, och

c) Naturvårdsverket senast den 31 mars varje år får uppgifter motsvarande de som ska lämnas enligt 51 § första stycket 3 och 4, eller

2. lämnar förpackningsavfallet till ett insamlingssystem som har tillstånd enligt 38 § utan att begära någon betalning, om inte annat har avtalats.

Kommunens ansvar att informera

58 § Kommunen ska informera hushåll om

1. skyldigheten enligt 24 a och 24 b §§ avfallsförordningen (2011:927) att sortera ut förpackningsavfall från annat avfall,

2. hur sorteringen ska gå till,

3. tillgängliga insamlingssystem,

4. hur hushållen kan bidra till ökat materialutnyttjande, och

5. de återvinningsresultat som sorteringen bidrar till.

Kommunen ska ge den som driver ett insamlingssystem möjlighet att lämna synpunkter på informationens utformning.

Rapportering

59 § Naturvårdsverket ska rapportera till Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 17 i direktiv 94/62/EG, i lydelsen enligt kommissionens direktiv 2013/2/EU.

Omprövning och återkallelse av tillstånd

60 § Naturvårdsverket får på eget initiativ ompröva ett tillstånd enligt 38 §, om det behövs för att insamlingssystemet ska uppfylla kraven i 39 §.

61 § Naturvårdsverket får återkalla ett tillstånd enligt 38 §, om insamlingssystemet inte uppfyller kraven i denna förordning.

Ett tillstånd får inte återkallas om bristerna endast har ringa betydelse.

Tillsyn

62 § Bestämmelser om tillsyn finns i 26 kap. miljöbalken och i miljötillsynsförordningen (2011:13). Bestämmelser om det operativa tillsynsansvar som hör samman med denna förordning finns i 26 kap. 3 § tredje stycket miljöbalken samt 2 kap. 4, 24, 29 och 30 §§ miljötillsynsförordningen.

Bemyndigande

63 § Naturvårdsverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av denna förordning.

Överklagande

64 § Bestämmelser om överklagande finns i 19 kap. 1 § tredje stycket miljöbalken.

-
1. Denna förordning träder i kraft den 1 november 2014.
 2. Bestämmelserna i 37 § tillämpas första gången i fråga om förpackningar och varor som är inneslutna i eller skyddas eller presenteras av en förpackning som tillverkas, säljs eller förs in i Sverige efter utgången av mars 2017.
 3. Bestämmelserna i 38–42, 49–54, 60 och 61 §§ tillämpas första gången i fråga om insamlingssystem som avses att drivas efter utgången av mars 2017.
 4. Bestämmelserna i 43–48 §§ tillämpas första gången i fråga om ansökningar om tillstånd som skickas in efter utgången av mars 2016.
 5. Bestämmelserna i 55–57 §§ tillämpas första gången i fråga om förpackningsavfall som samlas in efter utgången av mars 2017.
 6. Bestämmelsen i 58 § tillämpas första gången i fråga om information som ges efter utgången av mars 2017.
 7. För tid före utgången av december 2016 ska vid tillämpningen av 14–23 §§ materialutnyttjandegraden beräknas genom att det tal som motsvarar den mängd avfall som har materialutnyttjats under ett kalenderår divideras med det tal som motsvarar den mängd avfall som har samlats in separat under samma kalenderår.
 8. Genom förordningen upphävs förordningen (2006:1273) om producentansvar för förpackningar.
 9. Bestämmelserna i 25–27 §§ i den upphävda förordningen gäller dock fortfarande för förpackningar och varor som är inneslutna i eller skyddas eller presenteras av en förpackning som tillverkas, säljs eller förs in i Sverige före utgången av mars 2017.
 10. Bestämmelsen i 28 § i den upphävda förordningen gäller dock fortfarande för avfall som har uppstått före utgången av mars 2017.
 11. Bestämmelserna i 29 och 30 §§ i den upphävda förordningen gäller dock fortfarande för förpackningsavfall som har samlats in före utgången av mars 2017.
 12. Bestämmelserna i 31 § i den upphävda förordningen gäller dock fortfarande för avgifter som avser kalenderåren fram till och med 2016.

På regeringens vägnar

LENA EK

Egon Abresparr
(Miljödepartementet)